

Sprenger teologiske grenser

Et kirkespill som spiller på ulike musikalske tradisjoner og som sprenger grenser teologisk.

Adresseavisen Publisert: 05.04.2001 00:00Sist oppdatert: 24.04.2012 12:11

Kirkespill: Sangen etter Maria

Stephen Hansen, Jesus Kari Rueslåttén, Maria Magdalena Ingunn Solem, Maria Jesu mor Marit Tingstad Husby, Maria Jesu mors søster Øyvind Brandtzæg, Kaifas/Jacob fra Arimatea Heidi Husby, musikk Elin Hassel Iversen, tekst og regi

Kirkespill-genren er svært krevende. Det er lett å ende opp i det helt banale. «Sangen etter Maria» ligger, som de fleste andre kirkespill, og vipper mellom det søtladne og det gripende. Både musikk og tekst går i begge retninger. Likevel er det grunn til å legge mest vekt på de elementene som trekker mot en mer original versjon av påskebudskapet. I hvert fall var det de som etterlot et hovedinntrykk etter premieren i Nidarosdomen i går kveld.

Mye av det originale lå i det tekstlige. Riktignok er mesteparten hentet fra evangeliene og derfor rimelig forutsigbart. Det gjaldt for eksempel åpningen, som rett og slett var Johannes-prologen om Ordet. Men plutselig stiger det frem formuleringer som setter mye av barnelærdommen på prøve. Det dreier seg om utsagn om at det ikke finnes synd, og jo færre lover, desto mindre lovbrudd osv. Tanker som støtter opp under den teologiske forestilling om at det er vanskelig, for ikke å si umulig å snakke om en kristen moral. For noen tiår siden var det rystende tale, i dag burde den skape ettertensksomhet.

Derfor virker spillet på denne måten. Men den er ikledd en svært lettfattelig drakt. Musikken er ren bruksmusikk. Men på den fronten er repertoaret av stilelementer utvidet i løpet av de siste årene. Her er det ikke bare enkle klanger og nyvennlighet, men også ekte minimalisme i tillegg til at høyromantiske klisjeer er godt samkjørt med musikal-genren i det melodiske materialet. Dermed blir det også mange gode krefter å spille på. Stephen Hansen og Øyvind Brandtzæg blir både bærekraftige og troverdige

sett i dette perspektivet. Det samme gjelder de tre kvinnelige hovedrollene. Og musikken spilte på sterkt dramatiske virkemidler, noe både musikerne og koret greide å følge opp på en spennende måte.